

Prehistòrics

OLGA MOROTE

Sembla que aquests grecs de Roses passaren a un lloc que anomenaren Empúries amb l'única intenció de comerciar amb els naturals del país, que en definitiva eren uns prehistòrics que anaven tirant, malament, és clar -tan malament com ara". Ho he llegit aquests dies. Ho escrivia Josep Pla en els seus Escrits empordanesos, i m'ha fet pensar en el moment històric que estem vivint. Seguim sent uns prehistòrics que anem tirant, malament, és clar, com abans, fa tants i tants anys. És curiós, però quan rellegeixo Pla, malgrat el pas del temps, sempre hi trobo similituds amb moments presents i una saviesa lúcida i sorneguera que col·loca tot i tothom en el seu lloc. És el pes de la vida viscuda per aquells mons de Déu, que no deixen de ser els nostres, els d'ara. I allò que diem sovint, que la història es repeteix, ho diem perquè és veritat, i també és veritat que no aprenem de la nostra pròpia història.

Segurament, els prehistòrics eren millors que nosaltres perquè els tocava de ser-ho, de prehistòrics, però nosaltres ho seguim sent perquè a aquestes alçades seguim comportant-nos com a tals. Fa mesos, massa mesos, que convivim amb el drama diari dels refugiats, amb les altes xifres de morts i la gran desolació que els envolta. Fa mesos que hi ha mobilitzacions, també a Girona el passat 7 de maig coincidint amb l'inici de Temps de Flors per fer-ne més ressó. Mobilitzacions arreu del món mentre la Mediterrània s'està convertint en una fossa comuna. Mentre els dirigents polítics fan declaracions, formen comissions, es reuneixen allà on toca i, prehistòrics com són, tot s'eternitza i, per tant, tot passa a formar part de la llarga llista de drames personals i col·lectius sense resoldre. Hem sortit de les caverne per arribar a l'era digital però alguna cosa greu ha passat pel camí que impedeix la comunicació global de forma resolutive. La raó, la lucidesa, les decisions valentes, la responsabilitat política, la compasió davant l'abast de les tragèdies han estat devorats pels grans interessos que ens governen des de l'ombra dels soterranis o des del sol dels paradisos.

Els prehistòrics-prehistòrics tenien els recursos que tenien. Nosaltres hem transformat les pedres i les llances en armes subtils de destrucció massiva. Una societat aparentment sofisticada completament animitada. Una destrucció no només física, sinó també ètica i moral. Perquè a tot l'exposat, cal afegir que, immersos com estem al nostre país en una crisi global que va molt més enllà de la crisi econòmica, només ens faltava que la classe política tingués la brillant idea de tornar a convocar eleccions perquè no ha volgut entendre la voluntat dels seus votants d'arribar a una entesa, des de les diferents posicions, davant el resultat electoral. La d'aquí tampoc se'n salva. Déu n'hi do quina tribu. Tanta roba i tan poc sabó.

I segueixo rellegant Pla, els seus Escrits empordanesos: "Atesa la gran bellesa del país s'hauria pogut esperar un resultat diferent". I bastant més endavant: "Però hi havia persones que aguantaven el pes heroicament -que haurien aguantat la pressió encara que els haguessin clavat a la cuixa una punta d'enllatar". O sigui, nosaltres, els mateixos de sempre.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/06/07/prehistorics/787219.html?utm_source=rss